Boja i zvuk u video kompresiji

Bit rate odnosno prijenos podataka je u rasponu od *270Mb/s za SDTV* (Standard Definition Tv) i *1.5 Gb za HDTV* i *3+ Gb za Ultra High Definition Tv*. Takva kolicina podataka je prevelika za transmisiju pa podaci moraju biti sazeti koristeci **perceptualno kodiranje**; ono uzima u obzir ljudska osjetila (oci i usi) te se time ustanovljuju ogranicenja nase percepcije i reduciraju se podaci koje ne mozemo primijetiti. Operacije se izvode prilikom transmisije, a nekad prilikom samog snimanja (mobitelom, kamerom...). Zbog malog kapaciteta pohrane uredjaji moraju automatski kompresirati (sazeti signal) dobivene podatke. Kod transmisije/"streamanja" mora se paziti na kolicinu poslanih podataka kako bi primatelj signala mogao bez ometanja i gubitaka pratiti sadrzaj. Kada se podaci kodiraju prilikom snimanja nazivamo to "*source codeingom*" (kodiranje izvora) zbog sazimanja analognog signala koji dolazi na uredjaje za snimanje za razliku od kompresiranja post procesiranju te se prilagodjava odredjenom mediju. Nakon kodiranja izvora kolicina podataka se sazima na velicinu od 1-15Mb ovisno o algoritmu kompresije koju koristimo. Jacina kompresije ovisi o CODECu i o zeljenoj rezoluciji slike/zvuka.

Taj proces funkcionira pomocu reduciranja a) **suvisnih** (*redudantnih*); podaci koji se ponavljaju veci broj puta i b) **nevaznih** (*irelevantnih*)podataka; oni koji su neprimjetni ljudskome oku, a mogu smanjiti kolicinu podataka i preko 100x. Prilikom dekodiranja redudantne podatke mozemo jednostavnim matematickim algoritmom izracunati iste bez gubitaka; umjesto da se signalizira deset 0 jedna po jedna salje se signal 10x0 te time zauzima manje prostora; takvi podaci zamjenjuju se matematickim kodovima koji ih opisuju -> *losless kompresija*.

<u>Djelovanje kompresije na boju u videu:</u>

Nase oko ima puno manje receptora za informacije o boji nego sto ima za svjetlinu. Stapici su receptori za svijetlo, a cunjici za boju te se oba receptora nalaze na mreznici oka iza lece. Primarna uloga stapica je gledanje u uvjetima niskoga svjetla, ima ih puno vise nego cunjica te nam pomazu da razaznajemo stvari u mraku. Zbog manjeg boja cunjica u mraku nam je teze raspoznati tonove/boje. Do takvog oblika raspoznavanja covjek je dosao evolucijom. Za percepciju tona boje cunjici imaju osjetljivost RBG (crveni, zeleni, plavi) dio spektra svjetla. Po osjetljivosti na boje cunjici najbolje raspoznaju zelenu, zatim crvenu i na kraju plavu sto je takodjer posljedica evolucije. Te bioloske karakteristike imaju uporabu u kompresiji video signala; reducira se boja jer nase oko vise obraca paznju na svjetlinu nego na boje. Takodjer nase oko ne moze dobro vidjeti fine strukture u slici (male tanke linije, promjene kontrasta ili malene oblike). Na ovom principu redukcije djeluju JPG i MPEG gdje se grublje strukture prenose sa puno vecom preciznoscu nego one finije strukture. Finije strukture svrstavamo u irelevantne podatke te se pri procesu kodiranja izostavljaju i nemoguce ih je vratiti matematickim operacijama-> lossy kompresija (gubitcima).

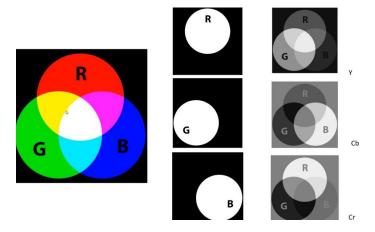
Video kamere nam izlazne signale pomoću RGB, ti signali pretvaraju se u 2 komponente: a) *luminanta* (svjetlina; oznaka Y) b) *krominanta* (ton; oznake Cr i Cb). Takav sustav boja označavamo s YCbCr ili YUV. Konverziju možemo odrediti jednostavnim matematematičkim računom:

Y = (0.3*R)+(0.59*G)+(0.11*B) Cb = 0.56*(B-Y)Cr = 0.71*(R-Y)

- Y signal dobiva se zbrajanjem signala primara R(30%)G(59%)B(11%); zelena nosi najveći postotak zbog najveće osjetljivosti oka na boju
- B Y označava luminaciju, a R Y krominaciju

Nakon razlučivanja boje na njene krominantne i luminantne komponente onda možemo reducirati ovisno o kvaliteti slike koju namjeravamo postići.

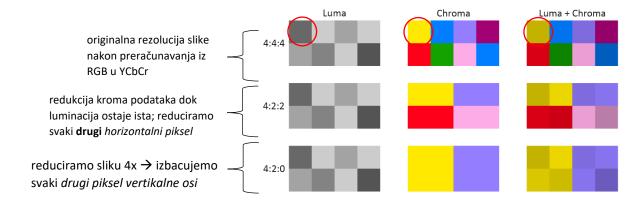
Rastavljanje RGB slike:

Rastavljanje RGB na primjeru:

U videoriječniku često se spominju omjeri brojeva → oni predstavljaju odnos frekvencija uzorkovanja za luminantnu i dvije krominantne komponente videosignala. Taj proces zovemo *uzorkovanje boje* odnosno *chroma subsampling*. Prva brojka se odnosi na veličinu uzorka (u ovom slučaju 4 piksela), a druga dva broja se odnose na kromakomponente i relativni su prema prvom broju te definiraju *horizontalno i vertikalno uzorkovanje*.

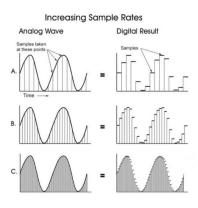

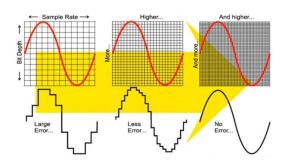
<u>Digitalni audio signal:</u>

Opisani princpi mogu se primijeniti i na audio zapise. Ljudsko uho ima dinamički raspon od 140dB sa rasponom frekvencija od 20 do 20 000Hz. Ultrazvukom se nazivaju frekvencije koje iznose više od 20kHz (njih čuju šišmiši), infrazvuk su frekvencije ispod 20Hz (slonovi). Audio signal koji želimo transmitirati digitalnim putem zahtjeva prilagođavanje rasponu čujnosti ljudskog uha. Pužnica je organ koji je zaslužen za prevođenje zvučne energije u zvuk; u njoj postoje osjetne stanice za niske, srednje i visoke frekvencije koje prevode signal u električni impuls. Osjetljivost uha najviše ovisi o frekvenciji zvuka pa se tako najveća osjetljivost uha nalazi u rasponu od 3-4kHz.

Termini prilikom definiranja audio signala:

Sample rate; analogni signal snima se različitim uređajima te se pomoću filtera limitira raspon prije digitalizacije \rightarrow sampliranje/uzrokovanje. Signal nije mjerljiv te je naš cilj putem filtera učiniti mjerljivim, cilj nam je dobiti diskretni broj uzoraka. Sampling rate mjeri se kao sample per second, broj snimljenih uzoraka po sekundi. Slično tome je frame rate koji broji broj slika po sekundi kod videa. Najmanji sampling rate je 8kHz, svaka manja frekvencija isprekida zvuk i nedostaje kontinuitet.

Sample depth; mjera koja određuje koliko mogućih razina amplitude može postiči zvučni signal. Najčešće se koristi 16bit zvuk, za kvalitetniji prijenos 24 ili 32bit-ni.

Bit rate(bit/sek) = Sample rate(uzorak/sek) * Sample depth(bit/uzorak); isto kao i kod video zapisa audio se također mora komprimirati jer u suprotnom imaju jako velik kapacitet -> redudantni i irelevantni podaci. Sve metode redukcije koriste mane ljudskog uha.